

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **I. B.**, zast. Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 50, Sušice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2024, č. j. 57 Az 10/2023-59,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-1036/ZA-ZA11-D02-2023; tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že Polská republika je příslušným státem k projednání žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal dne 3. 8. 2023. Uvedl, že z Ruské federace vycestoval dne 26. 2. 2022, do České republiky dorazil následujícího dne. Předtím od roku 1991 do roku 2021 žil na Ukrajině, kde měl manželku (nyní je rozvedený) a syna. Do Ruské federace se byl nucen vrátit vzhledem k tomu, že se na Ukrajině s ruským pasem těžko obstarávalo živobytí. Stěžovatel předložil polské vízum s platností do 8. 7. 2022. To si stěžovatel vyřídil, protože dříve hodlal v Polsku pracovat. V České republice sice nemá žádné příbuzné, má zde však kamarády, jiné vazby k České republice nemá.

[3] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti stěžovatele podle čl. 12 nařízení Dublin III je Polsko. Stěžovatelovo vízum mělo sice platnost do 8. 7. 2022, Polsko nicméně vzhledem ke konfliktu na Ukrajině přistoupilo k automatickému prodlužování víz a svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznalo. Pokud jde o posouzení možných systémových nedostatků v azylovém řízení v Polsku, žalovaný vycházel z Informace OAMP (Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra) Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 24. 5. 2023. Dospěl k závěru, že žádnými systémovými nedostatky polský azylový systém netrpí. Vzhledem k tomu, že je stěžovatel zletilý a zdravý a jeho syn žije na Ukrajině se svojí matkou (stěžovatelovou bývalou manželkou) a stěžovatel žádné blízké vazby k České republice neuvedl, žalovaný nevyužil možnosti posoudit stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu na základě tzv. diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.

[4] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Krajský soud konstatoval, že z podané žaloby vyplývá, že má stěžovatel v České republice kamarády a na rozdíl od Polska i zázemí; nic konkrétního však stěžovatel netvrdil ani nedokazoval. Žalovaný tedy správně vysvětlil, proč k aplikaci diskrečního oprávnění nepřistoupil – logicky poukázal na to, že je stěžovatel zletilý, zdravý, k České republice nemá žádné bližší vazby a jeho bývalá manželka a syn žijí na Ukrajině. Ani žádné systémové nedostatky polského azylového systému žalovaný neshledal. Judikatura správních soudů vychází z toho, že azylový systém v Polsku systémovými nedostatky netrpí. Stěžovatel se při zpochybnění tohoto závěru omezil na obecná a ničím nepodložená tvrzení, kterými nemohl vyvrátit zjištění žalovaného vycházející ze zprávy OAMP (ta sama přitom vychází z více zdrojů).

[5] V obsáhlé kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V první řadě stěžovatel zpochybnil příslušnost Polska k posouzení jeho žádosti, neboť podle něj ze správního spisu nevyplývá, že bylo jeho polské vízum prodlouženo, což v daném případě bylo s ohledem na běh času pro posouzení příslušnosti rozhodující. Dále stěžovatel tvrdí, že polský azylový systém trpí systémovými nedostatky. Má za to, že v Polsku nebudou řádně vzaty v potaz důvody jeho žádosti a že dojde k jeho návratu do Ruské federace, kde by mu vzhledem k jeho protiválečným postojům hrozilo pronásledování či vážná újma. Stěžovateli hrozí, že návratové rozhodnutí bude vydáno dříve, než bude soudy přezkoumáno případné rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu vyšel pouze z jediného zdroje, tj. z Informace OAMP, který však nebyl s ohledem na stěžovatelovu příslušnost k Ruské federaci dostatečný, a krajský soud ani neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy, kterými stěžovatel hodlal prokázat nedostatky polského azylového systému; rovněž v kasační stížnosti stěžovatel k podpoře svých tvrzení odkazuje na několik dokumentů převážně od organizací jako Amnesty International nebo ECRE (*European Council on Refugees and Exiles*). Stěžovatel připomněl, že v Polsku dochází k porušování principů právního státu. Žalovaný měl též řádně zvážit možnost aplikace diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Stěžovatel zdůraznil, že v České republice má zázemí, může sem za ním tedy přicestovat i jeho syn, a žije zde již přes dva roky. Dále doplnil, že v důsledku dřívějšího zranění není zcela zdravý – má tiky v obličeji,

pokračování

zhoršenou řeč a nepoměrně slabé ruce v poměru k tělu. Žalovaný též měl z úřední povinnosti vzít v potaz stěžovatelovo právo pobývat na území České republiky podle § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“).

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. V podrobnostech žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné.

[7] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázky systémových nedostatků polského azylového systému a možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Tyto otázky však v daném případě podle Nejvyššího správního soudu nenaplnují žádný z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které zdejší soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] V prvé řadě Nejvyšší správní soud poznamenává, že správní spis nezavdává pochyb, že je Polsko státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti. Česká republika v souladu s čl. 21 nařízení Dublin III předložila Polsku žádost o převzetí s tím, že měl stěžovatel platné vízum do 8. 7. 2022, přičemž toto vízum bylo prodlouženo. Polsko následně svou příslušnost uznalo, čímž implicitně potvrdilo, že stěžovatelovo vízum

prodlouženo skutečně bylo – jinak by s ohledem na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III byl postup Polska jen stěží smysluplný (podle tohoto ustanovení je držení víza rozhodujícím kritériem pro určení příslušnosti pouze, byla-li žádost o mezinárodní ochranu podána do šesti měsíců od konce jeho platnosti). Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti netvrdí ani nedokládá, že by jeho polské vízum ve skutečnosti prodlouženo nebylo.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou systémových nedostatků polského azylového systému. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.

[13] Systémové nedostatky dle citovaného ustanovení tedy mohou být překážkou přemístění cizince. K povaze těchto nedostatků je však třeba uvést, že musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že „[n]ikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení“. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 1 Azs 96/2017-87: „*Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.*“

[14] V otázce azylového řízení mezi členskými státy platí vzájemná důvěra, žadatel tak musí uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v polském azylovém řízení, jež musí podepřít relevantními důkazy. K principu vzájemné důvěry se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52: „*Evropský azylový systém je totiž založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské Úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.*“ K principu vzájemné důvěry a domněnce dodržování lidských práv srov. též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10.

[15] Nejvyšší správní soud se již systémovými nedostatky azylového systému v Polsku několikrát zabýval a opakovaně konstatoval, že tento azylový systém takovými nedostatky netrpí – srov. např. rozsudky ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 7 Azs 38/2017-73, či z recentní judikatury usnesení NSS ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023-51.

pokračování

[16] Ani v nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení žalovaného či krajského soudu při hodnocení azylového systému Polska, které by odůvodňovalo přijatelnost kasační stížnosti. Žalovaný vycházel ze zprávy Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 24. 5. 2023, ze které existence systémových nedostatků polského azylového systému nevyplývá, a stěžovatel ve správním řízení nic konkrétního v tomto ohledu ani neuváděl.

[17] V napadeném rozsudku krajský soud konstatoval, že jsou stěžovatelova tvrzení ohledně systémových nedostatků zcela obecná a nepodložená, s čímž zdejší soud souhlasí. Stěžovatel bez jakéhokoli důkazu povšechně tvrdil, že se nedostatky týkají azylových řízení, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů běloruské a ruské státní příslušnosti; dále bez bližší konkretizace tvrdil, že v Polsku nejsou respektována lidská práva žadatelů o azyl a odkázal na zprávu Amnesty International – stav lidských práv v Polsku v roce 2021 a dále na blíže nespecifikovaná vyjádření ECRE a Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a obecně též na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Stěžovatel tedy neuvedl, jaké konkrétní skutkové zjištění mělo být učiněno z konkrétního důkazního prostředku. Právě tím se nyní posuzovaná věc liší od jinak obdobných situací, kdy Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu, který bez dalšího přeshel konkrétně označené důkazní návrhy podporující zcela konkrétní tvrzení (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18, či ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, potažmo na hmotněprávní postavení stěžovatele.

[18] Nutno podotknout, že na rozdíl od žaloby již kasační stížnost obsahuje několik důkazů, které jsou konkrétně označeny a stěžovatel sdělil, co konkrétního z nich má vyplývat. Nejvyšší správní soud k nim však podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nemohl přihlédnout s ohledem na povahu řízení o kasační stížnosti – úkolem Nejvyššího správního soudu je primárně přezkoumat závěry krajského soudu, které zaujal k jednotlivým skutkovým a právním otázkám; všechny skutečnosti a je prokazující důkazy, které jsou rozhodné pro zjištění skutkového stavu věci, tedy musí žalobce (pozdější stěžovatel) uvést a navrhnout již před krajským soudem. Opačný přístup, tj. přihlížení ke skutečnostem a důkazům uplatněným poprvé v kasační stížnosti, by prakticky popřel kasační princip, na němž je toto řízení o mimořádném opravném prostředku postaveno (např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89; k možnosti aplikace § 109 odst. 5 s. ř. s. při přezkumu rozhodnutí podle zákona o azylu viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2022, č. j. 4 Azs 214/2022-41, bod [28] a tam citovanou judikaturu). Nadto ani tvrzení uvedená v kasační stížnosti, která stěžovatel podepřel návrhy důkazů, nejsou způsobilá změnit výsledek řízení, neboť se vztahují dílem k hrozbě pronásledování v Ruské federaci (ta bude posouzena polskými orgány v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu) a dílem k systémovým nedostatkům polského azylového systému, které však nejsou s to doložit.

[19] Pokud jde o systémové nedostatky polského azylového systému, stěžovatel v kasační stížnosti uvádí především „nepřímé porušení principu *non-refoulement*“, které spatřuje v nebezpečí, že nebudou vzaty v potaz všechny relevantní okolnosti jeho případu a stěžovatel bude navrácen do Ruské federace. Takové tvrzení je však spekulativní

a stěžovatel navzdory hojnému odkazování na zprávy o stavu azylového řízení v Polsku nikterak nedokládá, že by v Polsku systémově docházelo k ignorování azylově relevantních skutečností. Jeho obava z nuceného návratu do Ruské federace je tak v zásadě hypotetická, a to včetně jeho spekulace, že by teoreticky mohlo být rozhodnuto o jeho navrácení dříve, než proběhne přezkum rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu ze strany polských soudů. Uvedené stěžovatelovy obavy bez konkrétní indicie svědčící o tom, že Polsko neposuzuje řádně žádosti o mezinárodní ochranu, o systémových nedostatcích azylového systému nevypovídají (obdobně srov. výše citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 27/2016-37, bod [27]).

[20] Stěžovatel vznáší rovněž výtky vůči polskému justičnímu systému v obecné rovině (resp. zpochybňuje nezávislost a nestrannost polských soudů). Neuvádí však, jak by se mohly tyto nedostatky polské justice konkrétně projevit v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Sice tvrdí, že byla v Polsku zřízena Komise pro vyšetřování ruských vlivů na bezpečnost v Polsku, jejíž pravomoci jsou znepokojivé a která může například pro spojitost s Ruskem ohrozit politické aspirace konkrétních osob, to však nevypovídá nic o stěžovatelově možnosti získat v Polsku některou z forem mezinárodní ochrany či o podmínkách řízení o jeho žádosti.

[21] Stěžovatel dále namítl, že měl žalovaný využít diskrečního oprávnění dle § 17 odst. 1 nařízení Dublin III, dle něhož „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [podle tohoto ustanovení se stát příslušný pro projednání žádosti o mezinárodní ochranu určuje podle v nařízení uvedených kritérií] se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“. Podle bodu 17 odůvodnění nařízení lze diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny.

[22] Žalovaný byl povinen odůvodnit, proč k využití diskrečního oprávnění nepřistoupil – diskrece nemůže být bez jakýchkoliv limitů, jedná se o správní uvážení, jehož zákonnost podléhá přezkumu ze strany správních soudů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS).

[23] Rolí soudu při přezkumu správního uvážení je toliko ověřit, zda při jeho použití byly překročeny zákonné meze nebo bylo zneužito (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), naopak nahradit správní uvážení nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS). Pokud právní předpis pro určité správní uvážení nestanoví žádná jeho kritéria, neznamená to, že se jedná o absolutní správní uvážení, neboť takové je v moderním právním státě vyloučeno. Každé správní uvážení má meze vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atp., přičemž dodržení těchto mezí soudnímu přezkumu podléhá (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

[24] V nyní posuzované věci krajský soud postupoval v souladu s uvedenou judikaturou a při přezkumu správního uvážení se omezil na ověření, že žalovaný nepřekročil zákonné meze správního uvážení ani jej nezneužil. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem,

pokračování

že nelze považovat správní uvážení za nezákonné ze stěžovatelem uváděného důvodu – tj. v zásadě jen kvůli tomu, že má stěžovatel v České republice s ohledem na svůj faktický pobyt zde zajištěné blíže nespecifikované zázemí, a v Polsku nikoliv. Ani stěžovatelovy zdravotní potíže, které stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje poprvé, nejsou takového charakteru, aby mohly změnit náhled na otázku, která z členských zemí EU má stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu posoudit. Z těchto tvrzení ani nevyplývá, jak by se mělo správní uvážení žalovaného protivit výše uvedeným ústavním principům či nařízení Dublin III. *Zákonnost* správního uvážení tedy ani nebyla relevantním způsobem zpochybněna, jeho *správnost* pak správním soudům přezkoumávat nepřísluší.

[25] Na uvedeném ničem nemění ani to, že stěžovatel má dle svého tvrzení nárok na přiznání dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb. Předmětem tohoto řízení není posouzení nároku stěžovatele na dočasnou ochranu, přesto je však nutno zdůraznit, že lze dočasnou ochranu udělit pouze na žádost, a iniciativa k získání dočasné ochrany je tedy pouze na stěžovateli. Pokud však stěžovatel o dočasnou ochranu nepožádal (podání této žádosti stěžovatel netvrdí ani nedokládá), hypotetická možnost přiznání dočasné ochrany závislá v první řadě na aktivitě stěžovatele je zcela irelevantní. Nadto zákon č. 65/2022 Sb. byl podle čl. 1 odst. 1 písm. a) vydán v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a lze tedy předpokládat, že nárok na dočasnou ochranu by měl mít stěžovatel v zásadě ve všech členských státech EU, a nárok na získání dočasné ochrany tak jen stěží může odůvodnit využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu. Krajský soud se svým postupem neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností NSS neshledal důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[27] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by mu v řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. srpna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu